

זמני השבת בפינסק:

הדלקת נרות: 21:21

מנחה ע"ש: 21:30

שחרית: 9:30

מנחה: 21:15

יציאת השבת: 22:58

השבת בפינסק

יוצא לאור ע"י תלמידי ישיבת "פאר ישראל" פינסק, בלרוס

חדש בפינסק

ועוד קבוצת מדריכות שהגיעו מישראל ומארה"ב.

• ביום שישי נפתח במחנה "יד ישראל - בנים" סמינר ה'בית היהודי' לזוגות יהודיים מרחבי בלרוס בניהולו של ר' אברהם גבירצמן ה"ו. ההיענות לרישום מצד יהודי בלרוס הייתה מפתיעה. לאחר עשרות שנות ניתוק הגענו למצב בו צריך לצערנו לומר לאנשים "לא" מפאת חוסר מקום. המרצים הם מהשורה הראשונה בישראל, כדוגמת הרב שמחה כהן שליט"א ועוד. הסמינר יסתיים ביום ראשון.

• ביום ראשון התחיל מחנה "יד ישראל - בנים" בקמפוס ליד עיר הבירה מינסק. במחנה כ-80 בנים מרחבי בלרוס. המדריכים במחנה הם תלמידי ישיבת "פאר ישראל" בפינסק ועוד קבוצת מדריכים שהגיעו מישראל ומאנגליה.

• ביום שישי התחיל מחנה "יד ישראל - בנות" בבית הספר "בית אהרן - בנות" בפינסק. במחנה כ-60 בנות מרחבי בלרוס. המדריכות במחנה הם בוגרות בית הספר "בית אהרן - בנות"

פניני הפרשה

הרב רפאל ברלזון שליט"א

לא הרחק מהר הבית, ניצבים שרידיה של "עיר דוד" - אשר נקראה כך ע"י דוד המלך (שמואל ב', פ"ה). לפני כ-400 שנה עקרה למקופ משפחת "מיוחס", אשר עיסוקה במסחר הבשר, הצריך שהייה ממושכת מחוץ לחומות ירושלים העתיקה. מאוחר יותר הצטרפו לעיר עולי תימן אשר עלו ירושלימה בעליית 'אעלה בתמ"ר' (תרמ"ב). במשך הזמן ננטש נמצאה במשקוף מיוחס, ולפני ממספר שנים נכנס לגור בבית יהודי שומר תורה ומצוות (אגב, 70 שנה לאחר שהבית ננטש נמצאה במשקוף מיוחס כשרה). וכך סיפר יהודי זה: באחד הימים פגש אותי ארכיאולוג שעבד כאן, בעיר דוד, והתריס בפי על כך שבמהלך החפירות במקום נתגלו פסלים בכמות גדולה. כאשר מחשבים את מספר הבתים והיהודים שהתגוררו שם לפני אלפי שנה, יוצא שבהרבה בתים עבדו עבודה זרה רח"ל. עניתי לו: 'בדברך אתה רק מאשש את דברי חז"ל שירושלים חרב מפני שעבדו בה עבודה זרה!'

כיצד יתכן שסמוך ונראה למקום המקדש, נכשלו יהודים בעבודה זרה? לאחר שהוציאו המרגלים את דיבת הארץ "ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה" (יד, ד) מפרש רש"י בשם חז"ל שהוא לשון עבודה זרה. כיצד יתכן שדור דעה נכשל בעבודה זרה? כאשר מתבוננים בזה התחושה היא של "אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני". ואכן, למען האמת אין בן דורנו מסוגל לרדת לשורש הדבר. מרן הגר"י קמינצקי זצ"ל אמר שמצד האמונה שלנו, אין סתירה בכך אם יימצאו אנשים בכוכב מאדים (במחיצת רבנו עמ' ע"א). כעת ננסה לדמיין לעצמנו מעשה מסוים שעשה ייצור במאדים, וננסה לשקול את המעשה שלו לפי אמות המידה שלנו. כל אחד מבין שהדבר בלתי אפשרי. המציאות שלנו כה שונה מהמציאות במאדים, שאין לנו את הכלים לבחון ולהבין מציאות כה אחרת.

בדיוק כך יש להתייחס למעשה אבותינו. הדורות הראשונים - מגדיר מרן החזון איש צוק"ל - היו 'באופי בלתי אפשר לנו להשיג שום מושג בהם'. זה לא רק מחמת שהם היו גדולים מאיתנו, אלא שהם היו בבחינת מציאות שונה ואחרת. עם זאת - הוא ממשיך - ברור שהייתה להם בחירה חופשית "שזה עיקר עבודתו יתברך" (קובץ אגרות ח"א ר"ח). ובאגרת הבאה הוא מוסיף ומגדיר זאת: "האדם הגדול, בעל יצר של עבודה זרה, קצרה דעתנו להבינהו כמו שהמשילו (פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"י מ"א) שאין להסביר לסומא בחינת צבעים..." יתירה מכך - כותב מרן החזון איש - זה שאנו לא נדרשים להתמודד עם יצרא דעבודה זרה, הרי זה מעיד על פחיתות מצידנו ולא על מעלה: "אין לנו שום מושג איך יתכן יצר של השתחוויה לפסל. ואין זה עליה מצידנו - אלא ירידה. כי הלא תכלית האדם הוא היצר, ונטול יצר הוא נטול נשמה" (מובא בספר מעיני חתום להרב משה פיליפ).

מי שכן מוסמך לבחון את מעשי העבודה זרה, הם חז"ל הקדושים עצמם שחיו באותה תקופה. במסילה זו צעד הגה"ק בעל הבאר משה מאזרוב צוק"ל, אשר בהיקף ידיעותיו במאמרי חז"ל היה מן היחידים ממש בדורות האחרונים. ב"פתיחה" שהציב בפתח ביאורו על ספר מלכים, הוא מבאר על פי מאמרי חז"ל את שורש העבודה זרה בכמה אופנים.

אחד האופנים מגלה כיצד שורש הע"ז היה בטעות. כנודע לשון הרמב"ם (ריש הל' ע"ז) שכל עיקרה של העבודה זרה התחיל בטעות, מאחר שהאנשים חשבו שהבורא ית' רוצה שיכבדו את משרתיו, השמש והמזלות. ובמשך הזמן המשיכו האנשים לעבוד רק למזלות ושכחו שיש בכלל בורא עולם. למרות שכלל ישראל זכרו תמיד שיש בורא עולם, הם טעו וסברו לא פעם שהעבודה זרה שהם עובדים הינה מעשה חיובי. לדוגמא הוא מציין את המובא בירמיה (מד, טו) כאשר הנביא מתרה קשות ביהודים על כך שהם מקטרים לאלהים אחרים, הם משיבים לו שבדעתם להמשיך בכך מכיוון שזה מביא להם שפע וברכה, ומבאר המלבי"ם: "טענו שהם אינם משתחוים למלאכת השמים לשם אלהות, כי מאמינים בד' ובהשגחתו ובנביאיו, רק שזה מועיל לדעתם בענין סגול". הבאר משה מרחיב בעניין בכמה מקומות בספריו, ומצביע על כך שאנו מוצאים את אונקלוס מתרגם "אלהים אחרים" במילים "טעות עממא". וכן את הנאמר לגבי עיר הנדחת "וידיחו את יושבי עירם" (דברים יג, יד) מתרגם אונקלוס: "ואטעו ית יתבי קרתהו".

"ויאמרו איש אל אחיו נתנה ראש ונשובה מצרימה" (יד, ד) מפרש רש"י בשם חז"ל שהוא לשון עבודה זרה.

שורש הדבר מובא כבר בתחילת הפרשה: הקב"ה אומר למשה "שלח לך אנשים" (יג, ב) פירש"י "לך לדעתך. אני איני מצוה לך אם תרצה שלח". ובהמשך דבריו שבאו ישראל לפני משה וביקשו לשלוח מרגלים, הלך משה ונמלך בהקב"ה שאמר לו: "אני אמרתי להם שהיא טובה וכו' חייהם שאני נותן להם מקום לטעות בדברי המרגלים". לפי התוצאה של פרשת המרגלים יוצא שה"מקום לטעות" לא היה רק כלפי דיבת הארץ, אלא גם כלפי ה"נתנה ראש ונשובה מצרימה", דהיינו העבודה זרה.

ומה נפלא שדווקא בפרשה זו מבארת התורה את דיניהם של ציבור העובד עבודה זרה בטעות "והיה אם מעיני העדה נעשתה לשגגה" (טו, כד) וכן של יחיד שעבד בטעות "ואם נפש אחת תחטא בשגגה" (טו, כז)

(מוסף שבת קודש)

העלון מוקדש לרפואת ר' ראובן בן טובה גיטל

סיפור לשבת

אינה אפשרית ביום אחד. אך מיד נזכר כי גם בשפרוב עצמה התגורר יהודי צדיק. במצוקתו הרבה החליט לפנות אליו.

בזמן שהמתין להיכנס אל הצדיק הופיע במקום לפתע אחד מחבריו. "מה אתה עושה כאן?! אתה לא אמור להתייצב הבוקר למשפט?!", תמה החבר. נענע רבי שמואל קלות בראשו לחיוב. "אם כן, רוץ מיד לבית הדין כי השמועה טוענת שהיום הכל מזוכים!". כשהבחין החבר בהיסוס מצד רבי שמואל, אחז בזרועו והריץ אותו אל בית הדין.

מבולבל כולו נכנס רבי שמואל פנימה והתייצב לפני השופטים. אז אירע דבר מוזר. התובע, שעל טיעונו התבססה האשמתו של רבי שמואל, הפך במפתיע את עורו והחל להמעיט מגודל האשמה. הוא אף טען לחולשת ההוכחות נגד הנאשם. השופטים הקשיבו לדברים ונעו באי נחת על מושבם. לבסוף לא נותרה להם ברירה אלא לאשר את זיכוי הקודם של רבי שמואל.

רבי שמואל נשם לרוחה, והודה לה' הטוב על ניסו הגדול וחרז בשמחה אל ביתו.

כעבור כמה ימים פגש רבי שמואל את אביו וגולל לפניו את ההשתלשלות המופלאה של האירועים. הקשיב האב לבנו וניכר היה עליו כי רוחו נסערת. חלפו כמה רגעים עד שיכול היה האב לבטא את רגשותיו במילים: "אוי, רבי! רבי! אין לנו שמץ של מושג איזה רבי יש לנו!". כאשר נרגע מעט המשיך לספר:

"עשיתי כבקשתך ובבוקר המשפט באתי אל הרבי. על פי הזמנתו נכנסתי אל חדרו והמתנתי לו. אנשים נכנסו ויצאו אצלו בעניינים שונים. זה שואל בהלכה, אחר מבקש עצה טובה ושלישי זקוק לברכה. כעבור שעה פנה אלי הרבי ואמר: 'אני חושב כי הדבר יימשך זמן רב מהמתוכנן, לכן עצתי לך כי תיקח לך כיסא ותשב'. וכך עשיתי. הרבי הוסיף לקבל אנשים. לפתע קם על רגליו וניגש אלי. הוא אחז בידי ואמר – 'מה דעתך? אולי כדאי שהיום לא יעמוד למשפט?'. כעבור רגע, הוסיף ואמר: 'מצד שני, עוד מעט תחל הפגרה בבית הדין, ואם לא יישפט היום, עלול הדבר להיגרר עוד זמן רב. לא ולא! אני גוזר עליו כי יתייצב היום למשפט. אי אפשר להתחמק מכך, שהרי דינא דמלכותא דינא'".

"ואני", ממשיך האב ואומר, "תמהתי לפשר דברי הרבי. הלא במפורש הורה לך להתייצב למשפט, ומדוע לפתע הוא מסתפק אם כדאי שתעשה כן אם לא? כעת הכל ברור. הלא באותן שעות התלבטת אם לעמוד למשפט, ואפילו ברחת לביתך. הרבי ראה כל זאת ברוח קודשו ולבסוף הכריע וגזר כי עליך לעמוד לדין וגרם להחזירך למשפט, ועוד סובב קטגור שיהפך לסנגור. וברוך ה' שבזכות הצדיק נושעת".

* * *

כעבור זמן מה בא רבי שמואל לאלכסנדר כדי להודות לרבי על תפילותיו המושיעות. וקודם שפצה את פיו פנה אליו הרבי ושאל בחיך: "נו, איך היה המשפט? הודו לה', טוב היה, לא כן?"...

(breslev.co.il)

בית המשפט המחוזי בעיר שפרוב שבפולין הכריע את גזר דינו של רבי שמואל לטובה, ולשמחתו הרבה יצא זכאי. הוא נאלץ לעמוד למשפט זה שלא באשמתו, שכן הסתבך עם החוק בשוגג. נס נעשה לו באותו יום והוא יצא זכאי במשפט. אלא, ששמחתו לא נמשכה זמן רב. שכן במכתב שנשלח אליו מטעם בית המשפט המחוזי, כעבור כמה שבועות, נכתב כי הוא מוזמן למשפט חוזר, בטענה ש"נתגלו פגמים בהליך השיפוטי הקודם".

חששו של רבי שמואל היה עצום אך מובן. משפט חוזר, לאחר זיכוי מוחלט, יכול לפעול רק לרעתו, ואין בזה דברים של מה בכך. בעקבות זאת החליט לשים את פעמיו אל רבו שבאלכסנדר, הצדיק רבי ירחמיאל ישראל יצחק, בעל ה"שמח ישראל", שנודע בקדושתו ובצדקתו.

הקשיב הרבי לסיפורו של רבי שמואל ושקע בהרהורים. לבסוף אמר: "שוב לשפרוב והתייצב למשפט במועד שנקבע. לא תוכל לחמוק מכך, שכן 'דינא דמלכותא דינא'".

כך נפרד הרבי מהחסידי לשלום כשליבו נופל בקרבו. לא הבטחה לישועה, לא ברכה, אפילו לא עצה טובה. אך אף על פי כן לא היה בליבו צל של ספק כי עליו לצייט לרבו ולמלא את מצוותו. "דברי הרבי הם אמת ויצב וכאשר יאמר כן אעשה, לא אסור מדבריו ימין ושמאל", הרהר בינו לבין עצמו והתחזק באמונת חכמים.

רבי שמואל החל בהכנות למשפט החוזר. הוא שכר את שירותיו של עורך דין מומחה ובמקביל, שיגר מכתב אל אביו שהתגורר לא הרחק מהעיר אלכסנדר. במכתבו ביקש מאביו שיגיע ביום המשפט עצמו אל הרבי ויבקש ממנו להעתיק עליו תפילה. עוד מכתב שיגר לגבאי החצר, ובו ביקש להרשות לאביו לשהות במחיצת הרבי בזמן המשפט.

* * *

ערב המשפט הגיע, אביו של רבי שמואל הגיע לאלכסנדר. ולמחרת, השקם בבוקר, פנה אל בית הרבי כבקשת בנו. הרבי האיר לו פנים. לאחר מכן הראה לו הרבי את מכתב בנו והפטיר: "מדוע לא לעשות כבקשת בנך?"...

* * *

בלב כבד הלך רבי שמואל לבית המשפט. בעודו ממתין לתורו התקרב למקום חייט תושב המקום ששאל בקול רם: "יש פה מישהו ששמו שמואל?"

"כן", ענה רבי שמואל בחשש לצד תמיהה.

"אם כן", הנמיך החייט את קולו, "עצתי לך כי תלך לביתך ואל תבוא היום למשפט". והחייט הסביר: "הרגע יצאתי מאולם המשפטים ובמו אוזניי שמעתי את אחד השופטים אומר לחבריו – 'את היהודי שמואל ארשיע היום בכל מקרה, גם אם יציב מולנו סוללת עורכי דין בכירים'".

הפחד שאחז ברבי שמואל גרם לו הסתלק לביתו. בכל ליבו השתוקק לראות את פני רבו. אלא שהדרך לאלכסנדר וחרזה ממנה